

Batka Barnabás 1958 - 1962

Tisztelt Tanár Úr, kedves Pista Bátyám!

Végtelenül megörültem leveleteknek, amelyet egykori iskolám megalapításának leendő 60. évfordulójára küldtetek. Nagyon szívesen leírnám élményeimet, de érzem és tudom, hogy a sok évtizedes hivatalos levelezés annyira szárazzá és bikkfanyelvűvé tette a stílusomat, ami nagyon megfelel egy műszaki leíráshoz, de a szépirodalomhoz annyira messze van, mint Makó Jeruzsálemhez.

Inkább elküldöm nektek Besze Imrének egy írását, amely a Szabadföldben jelent meg, valamikor 1994-ben. Amikor a feleségem eltette magának az újság kivágást, nem gondolt rá, hogy dátumozni kellene. A cikk témája és hangulata teljesen egy iskolai évkönyvbe való, a kidolgozás színvonala is jobb, mint az én írásom lenne.

Megjegyzem, némi stílárís, de nem tartalmi változtatással megjelent a Váci Naplóban is, gondolom, szintén '94-ben. Azért én küldöm el, mert Ő nincs olyan állapotban, hogy értelmesen kommunikálni tudjon; a ceglédi kórház elfekvőjében vegetál.

Érdekességképpen megnéztem az újpesti Bőrfeldolgozó Ipari szakközépiskola és Szakmunkásképző 1999-ben kiadott 50. jubileumi évkönyvét. Oda a nagyobbik fiam járt. Abba az évkönyvbe, ők beletettek egy-két tündéri iskolai anekdotát.

Nos, egy jó történetem nekem is van. A Bánk Bán, második tananyag volt. Az írásbeli érettségi előtti napon, ültünk kint a Konstantin téri padokon, valamelyikünk (meghalt már, ne firtassuk a nevét), odafordul hozzám: Te, hogy kell leírni: Peturbán, Petur bán vagy Pet Urbán? Három éven keresztül nem látta leírva ezt a nevet, nem zavarta, hogy kötelező olvasmány volt.

Régi időkben olyan szokás terjedt el közöttünk, hogy az utcán, a fal mellett, minden kiszögellést és beugrást követve sarkosan jártunk. Talán ez Boronkay tanár úr szokásának utánzása vagy parodizálása volt, aki az utcán sem vágta le a kanyarokat, hanem igazi gépészhez illően, „fősriftosan” közlekedett. Mi ezt azzal is tetőztük, hogy libasorban közlekedtünk. Egyszer egy csoport kereskedelmis lány előtt még inkább tettük a fazonunkat, a lányok persze kuncogtak. Mire Tóth Karcsi mély gyomorhangon: Mi az, ti még nem láttatok mérnököket hosszú, tömött sorban elvonulni? (Vö: Elvonul a hadnép, hosszú tömött sorban ...)

Ugyancsak a mi bolond szokásunk volt, hogy a fogalmakat a megszokott helyett, valami más szinonimával helyettesítettük. Így lett a fejes vonalzóból: „kókuszos lénia”, a fogaskerékből: „agyas kerék”, a három motoros futódaru egyik eleméből: „futó macska”, „slattyogó cica”. Nem is volt ebből semmi baj mindaddig, amíg egyszer gépszerkezettan órán valamelyikünk el nem tévesztette a Gyuri bácsi előtt (!). Na, akkor hallottam őt egyszer kiabálni.

Ugyan az alábbiakat már egyszer közhírré tettem, de hátha jó lesz másod közlésben is. Egy kis megyei tanácsi vállalnál jelentkeztem felvételre ifjú technikusként az igazgatónál. Név, végzettség, roppant rövid szakmai életrajz után az éppen ott lévő főmérnök kérdezte, hogy hol végzett? Mondtam, hogy Vácott. És Boronkay György tanította? Igen, szakrajzra és gépszerkezettanra. Igazgató elvtárs, ha Gyuri bácsi egyáltalában átengedte a kollégát, akkor nekünk sem lehet rossz.